

Anna Šochová

Plejboj

Míša se na vejšce ocitla v jiném světě. Daleko kdesi ve Chramostově zůstal dvoupokojový panelákový byt s mámou, díry pod okenními rámy a věčná zima nebo vedro těsně pod střechou. Odtud být najednou v Olomouci, to je jako dostat se z listopadového slaneho bláta na srpnovou Riviéru. Míša hltala život ze všech stránek, nadšená vším, co město umožňuje. Což znamená i trapárny v čajovně, když nepoznala, že vodní dýmka blbě táhne nebo se ptala, jestli zelený čaj znamená nedozrálý. Nakonec se spolužačky svou moravštinou shodly, že je dívkou z vesnice, navíc české. Tím pádem za to nemůže. Míša holkám ani nevymlouvala, že Chramostov je třítisícové městečko. Vlastně Míše nikdo neuvěřil ani to, že její ségra Tereza je zrovna TA Teri od Otmara.

Podle znalkyň života Teri vlastně dělá domácí puťku chlápku, co je hodně ve vatě. Tak to hodnotila úžasná Mejv. Mejv je těžká feministka, ale docela vtipná. Neschopnost současných kluků obstát v normálním životě dokazuje Mejv naslouchající partě rozbory svých častých výzkumných souloží. V žádném případě Mejv není děvka nebo lehká a tak, neboť na toto téma skutečně podniká hluboce sofistický výzkum. Z chlapů veřejně uznává jenom fotografa Saudka. To je znalec podle jejího gusta. Míšu zajímalo, zda nemá Mejv problém s materiálem ke studiu. Kdepak, oni by klidně chtěli i dva tři najednou, říká Mejv. Ale to nejde, přece si neotahá sliznice.

Jenže jestli má Terčin Otmar taky pověst plejboje? Proč jenom ten Saudek? Přímo o Otmarovi Mejv nikdy nemluvila, protože Otmar není popsitelný ani sdělitelný. Umělec v něčem moderním. Dělá něco jako je klikující autobus nebo mimina na žižkovské kosmické rampě, usoudila brzy Míša. A v malování abstrakce, samozřejmě. Ohledně Mejv ovšem závistivá Táňa Míše jednou šeptem vysvětlila, že když tehdy Otmar potkal Teri, vyrazil milou Mejv okamžitě z vily. Sice ho prý tenkrát zkusila vydírat, protože s ní prvně spal dřív, než jí bylo patnáct, ale nějak ji proplesknul nebo jinak vládně zpacifikoval a od té doby o Otmarovi Mejv pouze, zato významně, mlčí.

Otmar, jeho vila a Terezka, to byla pro Míšu od prvních okamžiků v Olomouci veliká záhada. Jakmile se Míša dostala na kolej, Terka se jí strašně dlouho neozývala, nebrala mobil ani neodpovídala na sms. Na fejsu odpovídala neslaně nemastně a a maily jako kdyby pro ni neexistovaly. Předtím jezdila do Chramostova celkem pravidelně, Otmar ji tam taky občas hodil, ale tady v Olomouci najednou ticho. Asi jako když se kdysi jako malé hádaly o barbíny. Přitom býval Otmar vždycky samá ochota a zdvořilost, vždyť nabízel Míše přespání už o přijímačkách. Stalo se mezi Terkou a Otmarem něco?

Míša nevidala sestru ani na fakultě. Konečně po měsíci a něco jí Terka brnkla. Máma se totiž domnívala, že se holky běžně vídají. Míša před mamkou tu a tam něco okecala a mamku nechala v pohodě. Ta si ale najednou zavolala k Otmarovi a Terka byla náhle nucena se dost trapně vykrucovat. Pozvala tedy Míšu k sobě, aby prý viděla, jak žijou lepší lidi.

Konečně Míša uviděla slavnou kvádrovou vilu taky zevnitř. Byla odhodlaná chválit, i když samou ocel, vypočítané studeno ani prázdné prostory nemusela. Byla však již poučena spolužačkami, že je z paneláku ohledně vkusu a estetiky zkažená a nechápe správnou životní úroveň.

Po proškolení čajovým kroužkem Míša svou bleskovou kulturní vyzrálostí sestru příjemně překvapila a Terka se tím pádem chovala skoro normálně. Ráchaly se v krytém bazénu a blbly, než si Terka znovu uvědomila tu svoji praštěnou důstojnost a ztuhla. Z ničehož nic Míše objasnila, že Otmar je umělec a tudíž potřebuje klid. Velice mnoho klidu. A Ať sem teď moc často nechodí, Otmar čili Otyň za týden odjede a potom je možné leccos. Potom Teri trochu povolila a zkusila jinou notu:

„Holka, nemáš představu, jsem tady zapřažená víc, než když máti marodila a já se o tebe komplet starala! On si můj Otyň potrpí na kvalitu ve všem, víš?“

Stačilo se rozhlédnout a Míša komplet věděla. Přepych jak z amerického seriálu. Teréní auto, co v něm Otmar vozil Terku domů, to trochu v Chramostově maskoval. Kolem Olomouce se totiž Otmar přemisťoval výhradně ve sportovní Mazdě MX-5. Jak Terka Míše vysvětlila, Lamborghini by si do Čech pořídil opravdu jen supr těžký snob, protože normální člověk potřebuje popojíždět a ne věčně ošoupávat spoilery. Proto ho má Otyň v Anglii, tam se s ním dá jezdit.

„Víš, jak blbě vypadá, když takový fáro někdo odře?“

„Fakt i na tohle Otmar vydělá?! Uměním?!“

Terka znalecky potáhla ze špičky a zkusila vyfouknout kolečko. Tohle bylo taky nové. Vidět Terezu máma, flákla by jí jednu, že by měla hlavu kousavým dozadu. Pokud totiž mamka něco nesnášela, bylo to kouření a lehčí mravy. Pokud měla mamka o něčem naprosto šílené předsudky, bylo to právě takovéhle nonšalantní potahování z cigarety skrze špičku a špulení rtů. Mámina pravice by okamžitě jednala podle jejího starého hesla, že lepší zadek zmalovaný do modra, než afektované kroužky před hubou.

Terce se dařily v momentě, kdy si Míša neuctivě pomyslela, že zadek namodro zmalovaný prádelní vařechou vlastně taktéž souvisí s výtvarným uměním. Mamka uměla tvořit jelita přímo výstavní. Sice se to dneska necení, ale jak vidno, Terina by jich potřebovala užívat častěji. I když... I mamce přece musí být jasné, že Terezka v jednom baráku s moderním umělcem nežije v celibátu.

„Dítě,“ pronesla Terka zlehka jako dřív, když její o tři roky mladší sestra vyžbleptla naprostou pitomost, „nemáš páru, jak se dneska můžou točit prachy! Otyň prodává i v Americe, víme? Dolary, dítě, to jsou kouzelný papírky. Uznej, že se mámě ulevilo, když mě nemá na krku. Tebe taky moc ne, dávám ti přece pěkný věci, nejsi za buranku. Nemůžu ovšem z Otyňa tahat prachy na celou famílii. No, když chceš, občas ke mně zaskočit můžeš. Jak říkám, za tejděn bez problémů.“

Míša spolkla blahovolný tón sestry, ale už nebyla ta věčně nadšená a přílípnutá mrňa, obdivující sestřinu dokonalost. Navíc opadalo veškeré okouzlení, se kterým sem vstoupila. Otmar měl možná na leccos, ale tohle slavnostní používání plavecké dráhy, které měla za sebou... Vytáhla drápy:

„A co škola, už máš kredity za semestr? Proč tě není vidět ve škole?“

„Kdo ví, jak na to, nemusí leštit zadkem lavice. Otyň potřebuje inspiraci. Mě, chápej, a skoro pořád, víš?“

Míša kývla hlavou, přejela pohledem po okolí a pochopila, že se baví s někým naprosto cizím. Vlastně si neměly, co říct. Ještě po Terčině maturitě byly dost nerozlučné, ale to už tady podupával Otmar. Sbalil totiž Terezku naprosto s přehledem během několika minut na ulici, sotva

vystoupila z vlaku. Tehdy spěchala na fakultu, protože do Olomouce přijela dělat přijímačky. Jo, láska na první pohled. Nebo auto sport'ák? Ochota sympatického umělce? Určitě jí pomohlo, že nemusela hledat, kudy a kam se obrátit. Míša se už s konverzací, obdivem ani extra zdvořilostí nehodlala namáhat. Mlčela, dokud se Terka nenaklonila důvěrně blíž:

„O mužských potřebách víš prdlačku. Máš už kluka? Nelži, vím, že ne. Hm, možná s tím něco uděláme... Teď už promiň, musím do fitka.“

Míša popadla dech až za dveřmi. Nevěřila, že slyšela dobře. Chvilí váhala, jestli by se neměla vrátit a třeba kopnout do dveří a křiknout, ať si Terina políbí zadek, ale potom poslušně a klidně prošla cestičkou z plochých kamenů k brance na ulici. Vlastně to byla čest, projít takhle hlavním vchodem, když auto normálně zajíždí po betonové dlažbě ze strany. Čert je vem, oba!

*

Michalino přání zůstalo oslyšeno. Vrazila do Otmara před poštou sotva půl hodiny po odchodu z vily. Radost z něj neměla. Ještě on jí scházel! Terčin plejboj.

„Michalka? Kde se tady bereš?!“

Neochotně ze sebe vysoukala, že v tomhle městě přece tak nějak už dávno studuje. Otmar ji překvapil sytým smíchem. Evidentně měl dobrou náladu a dokonce radost, že ji potkal. Míše najednou přestal vadit a dokonce mu přiznala, že má zrovna touhle dobou největší vítr z plavání.

„S Terkou jsem tam u nás dokázala blbnout i na hloubce, ale sama plavu jak zednická tříška. Neumím skákat šipku, jenže potřebuju zápočet.“

To byl vlastně největší důvod, proč se do jeho vily původně těšila. Nikdo by nekoukal, jak se snaží a blbě skáče. Kdysi jí sestra dovedla poradit a pomáhat. Jenže vznešená Teri dneska navodila po chvilce blbnutí v bazénu tak divnou atmosféru, že se Míša neodvážila přejít k prosbě o pomoc.

Otmar hvízdнул, ale znělo to skoro obdivně. Míše byl sympatický jako nikdy. Dovolila, aby ji Otmar odvedl k autu a vezl k sobě. Vlastně k ...

nim. Otevřeně mu přiznala, že Terku dneska nějak nepotřebuje znovu vidět – možná už stejně odešla do fitka.

„Ta má svoje zájmy,“ odtušil, ale nevysvětlil. „Jestli chceš, trénuj si tady u mě. Třeba hned. Dělal jsem plavčíka a učil skutečná nemehla. Pokud ti voda nevadí, když jsi s Teri, nebude to žádná hrůza.“

„Já se jednou topila,“ přiznala váhavě Míša. „Terka mě vytáhla a nařídila, že už do vody nesmím sama. Mamka nás tehdy nechala na u rybníka samotný, byla to jen chvilka. Jo, teď už dobře vím, že se děckám nemá věřit ani pozdravení... Terka mě potom naučila plavat, ale bez ní mi to prostě moc nejde.“

„Vždyť říkám, jdeme na to. Ukážeš mi, co umíš a já zjistím, nakolik si s vodou rozumíš.“

Přijala jeho vedení rezignovaně. Tím lepší bylo, co zažívala v jeho bazénu. Něco poradil, něco předvedl, srovnal ruce, tělo nohy, nabudil Míšu k naprostému soustředění na mechanismus výkonu. Skočila, opravdu skočila poctivou šipku a připadala si, jako kdyby měla místo těla šíp, který rozčísnuv vodou. Nevěřila tomu, začala ve vodě jásat a skákat a hejkat, div se nakonec neutopila nadšením. Otmar pro ni radši skočil a jak ji tak objal a držel nad hladinou, bylo to hodně příjemné. Ne vyloženě sex, ale Míše by naprosto nevadilo, kdyby ji i ppolíbil a pokračoval a...

„Tak to jsme si neujednali! Míšu vynech, sakra. Do prdele, to jsi nemohl počkat, až se vrátíš?!“

Teri stála u bazénu jako bohyně pomsty. Otmar se čile hrabal z bazénu a snažil se Teri klidnit, i když se hned nezmohl na slovo. Zrudlá Míša nechápala, koukala z jednoho na druhého. Styděla se, že by si Terka mohla myslet, že by - tento, ale zároveň si byla vědomá, že by „tento“ bylo a moc. Teri nesmlouvavě založila ruce v bok, podupávala a ukazovala Otmarovi, že si to s ním potřebuje vyříkat. Ten zvedl ruce v obranném gestu a už našel slova. Chraplavě ji chlácholil, že prý se nic nestalo a neděje.

„Hovno se neděje,“ odtušila zhrzená milenka a dosavadní paní domu. „Udělej nám kafe a vypadni. Míša tu bude bydlet, ale to je všechno. Potřebuju na ni dohlídnout. Bude v mý kategorii, jasný?! V mý!“

Otmar nějak povadl, ale potom přikývl a vytratil se. Teri se konečně obrátila k sestře.

„Tak a teď to skočíš sama. I když tě jistím oblečená. Žádný výmluvy, prostě si ten výkon nesmíš spojovat jenom s Otynem. Jasný?!“

Míša ani nevěděla jak a ukázkově skočila. Vynořila se nad hladinu, doplavala na konec bazénu a modlila se, aby tím ségru udobřila. Zdvížený palec znamenal, že snad jo. Otmar se zatím stihнул převléknout a donesl kafe upravený, jako kdyby se nic nedělo.

„A teď vysublimuj, drahoušku,“ pokynula Teri blahosklonně a ukázala Míše na protější křesílko. Otmar ji políbil do vlasů, Míšu drze na čelo, otočil se a s úsměvem odešel. Teri nabídla Míše Camelky.

„Koukej si vzít a hned si dej šluka, nebo tě praštím,“ pravila mateřsky.

„Nechápu... Já, fakt nechtěla, Teri...“

„Vím svoje, Medvídku, ale už si, doprdele, zapal! Tak – a zkus šlukovat... Dobrý. Hele, že ty kouříš?“

„Neee...“

Míša zrudla, protože si vzpomněla na trapas v čajovně, kde nevěděla, že „jablíčko“ ve vodní dýmce je prostě hrouda tabáku s touhle příchutí.

„No tak teď budeš. A hezky se naučíš dělat kroužky jako já. Jde ti o hubu a já tě nehodlám tahat z bryndy nějak složitě, jasný?“

„Neeee...“

Míša si uvědomila, že mečí jako koza, ale poslušně zkusila pořádného šluka. Rozkašlala se. Fujtajbl. Na přísný Terčin pohled honem do sebe vtáhla kouř znovu.

„Tak jo, snad jsme to stihly. No a teď poslouchej, ségra. Budeš tady teď tejdén zavřená, abys něco nevyvedla, nějakou pitomost. Ale s Otmarem si můžeš řídit, jak chceš, ostatně takovýho milence bych ti měla dopřát už jen ze sesterský lásky. Podmínkou je, že budeš hulit - a to pořádně. Takže dneska klídek, žádný odpanění se nekoná, navíc ti bude blbě. Tu krabičku dojedeš a hotovo. Jasný? Neee, jasně že neee. Hm.“

Terka počkala, až odezní další záchvat Míšina kašle.

„Tak popořádku: Oтын je cizinec. Sbírá holky, dostane se jim pod kůži a čas od času si várku těch pěti-šesti nosnic odveze domů. Tuším, jak asi dopadnou, ale naštěstí jsem objevila způsob, jak tady zůstat a slušně se přitom zaopatřit. Jsem jeho hospodyně se vším všudy, i s tím harémem dole, co čeká na odvoz. No, po dnešku aspoň na to krmení a poklizení nebudu sama.“

„Ale to... Jaký holky? Jestli chápu správně... To je únos, zločin!“

„Ale prdlajz, vyšší zájmy, holčičko. Kdybych to někam statečně nahlásila, strčej mě do Kroměříže a zajdu tam coby doživotní pako. A tomu věř, že by mě Oтын klidně na pako proměnil! Chceš mít ségru slintající za mřížema nebo takovou, jaká jsem teď?“

Nejlepší by byla Terezka, jaká byla v Chramostově třeba ještě předloni, ale bylo jasné, co z užšího výběru vypadá líp.

„Správně,“ ocenila Terka důvtip své mladší sestry. „Ty bys na tom byla stejně, víš? Těžko by ti někdo věřil, že Oтын má v kalhotách a podpaží spešl kladélka. No a její nosnice... Jak to jenom říct? Pamatuješ na Horvátovic svrab?“

To se nedalo zapomenout. Panelák tehdy zachvátila panika, zda se svrab nerozšíří třeba stupačkami. Všichni sháněli informace a nějaký scabid, pan Vávra obětoval na rodinu litr silné slivovice. Namazal je, ale kupodivu zrovna jeho holky svrab chytly. No, hrály si moc často s Horvátovic klukama. Nebo jim tím víc po slivovici voněly? Byl z toho průser, protože si zkrátka hrály moc intenzívně a tím pádem ve dvanácti a třinácti poznaly, co je sexuálně přenosná nemoc.

„Jo, přesně tak, Míšo. Zákožka svrabová, žije si v kůži, svrbí to jak prase. Oтын provádí něco podobného. Nasadí na kůži spousty potvůrek, co pak žijou pod kůží, ale jak reagují s holčičím organismem, nesvrbí. Zato jsou ty holky pořád hodně nadrženy. Což by ještě šlo. Jenže já mám pocit, že ty skupinky, co si Oтын odváží, skončí tam u nich poněkud vyžraně. Holky mají těla jednu hrču vedle druhý, ale jsou blahem mimo. K tomu příjemně vygumovaný. Víím, že jedinou obranou před kožními červíčkama, teda docela jednoduchou, je kouření. Oтын za to svý chování vlastně ani nemůže, ona osazuje každou holku na setkání, ale jak jsi očouzená, sadba se neujme.“

Míša zřejmě poněkud zezelenala. Terka se zvedla, spěšně donesla flašku slivovice a nalila deckového panáka.

„Kopni to do sebe a nemysli na to.“

„Budu...blejt.“

„Jo, to se dá čekat,“ souhlasila Terka. „Na druhý straně si uvědom ty výhody. Otyň nemá nic proti tomu, abych si dopřála naše kluky, dokonce by moc ráda nějaký děcko. Náš styl života se jí děsně zamlouvá. No a jako těhotná bych měla bejt taky imunní, říkala. Takže v balíku, úžasně rozmazlovaná, zabezpečená, nebudu závislá na hledání místa. Mám už slušný konto. Otyň prodává jako divá, prej ji inspiruju. A tak.“

„To jako bysme – obě?“

V podstatě to Míše nebylo proti mysli. Fakt by chtěla studovat pořádně a měla představu o báječných programech, které by ale stály balík. Nikomu o tom neřekla, ale svou dráhu, docela odbornou, by si klidně mohla nejen vysnít, ale jít po ní zpříma a bez mámina starání. Zatím se dost marně pokoušela sladit požadavky na brigády a na učení. Nabrala si moc předmětů a přivydělat si nemá, jak. No a jak byl Otyň v té vodě... Kladélka nekladélka, opravdu by s ním dokázala - a chtěla zažít víc! Moment, jak to o něm Terka mluví?! ONA?!

„Co je vlastně TEN Otmar zač?“

„Tak na to potřebuješ dalšího panáka, ségra. Hup ho tam.“

Terka počkala, až se Míša oklepe a dohlédla, aby si zapálila další cigaretu.

„Hm. Že bysme jako koukali ke hvězdám a ona mi ukazovala nějakou Alfu Centauri, kde má domov, tak na to si nehrajeme. No nekoukej, Otyň je holka jako my. Akorát že u nich je mužskej element už dávno hodně podřadnej, tak je nadšená z toho, jak může tady předvádět alfa samce. Vážně se na to hodí se vším všudy. I když je samička, plná oplodněných vajíček, tak se v Otmarově podobě vyžívá jak malej kluk. Auta, večírky, holky... Je fakt děsná macho, nadšená pro každou stránku věci. Kolikrát mě sprdla na veřejnosti! To hned sklop oči, uši, zaševel ano prosím a je spokojená. Doma je ale vždycky kamarádká, plná ženskýho pochopení, ráda člověku dopřeje fantastický orgasmy. I o ty svý nosnice pečuje láskyplně. Na druhou stranu přestala používat kluky. S nima je prej nuda, ty to jenom svrbí, jsou pak nerudní, řvou a taky jsou sprostí. Holky se spokojeně o sebe trou, lezou přes sebe jak žížaly a milujou zmrzlinu...“

Míša byla v tranzu. Vyskočila jí z myšlenek Mejv, feministka, posedlá výzkumem sexuálních objektů. Jak ta sem zapadá? Má tu úchylku po době soužití s Otynem? Vlastně Otynou?! Potom Míšu opanovala jistá slušňácká, občanská potřeba spravedlnosti a ochrany našeho prostoru..

„Moment, ségra. To je na hlavu, unášet a zneužívat holky, ne? U nás, uprostřed civilizace! Proč se Otyň neusadil – neusadila někde u Arabů a tak? By dělal – dělala pašu a harém měla normálně? Tam by zmizely ženský nikomu nevadily.“

Terka mávla rukou.

„Ále, nemysli, tady taky nevaděj. Otyň zvládá zametat stopy, neboj. Vždyť ani ta pitomá Mejv si nic nepamatuje. No, proč zrovna tady... Holt má přidělený náš rajón, no. A přímo Hanou si vybrala, protože ono je Česko dost blbej prostor, všichni se cpou éčkama a dalšíma sajrajtama, ale tady na Hané je dost zdravě živenejch lidí. Snad i ta slivovice to jistí, že se tu lidi nepřezírají práškama. Zkrátka je to honička, zachránit Otyň ohrožený druh. Ještě bys asi měla ještě vědět, že jsou tu odjakživa. Takže mají slušný známosti a krytí, chápej. Fakt žádný blbosti, jasan?! Žij si a mlč.“

Míše se už točila hlava, nicméně si zapálila třetí. Nechtěla mít boule po těle, natož být zevnitř vyžraná. Porozuměla, že zapadla do něčeho, kde je lepší jít s proudem. Taky jak šlo o ohrožený živočišný druh, velice chápala, že zrovna Terka Otyň pomáhá. Na to byla ujetá odjakživa, po dešti sbírala na chodníku žížaly a nosila do bezpečí.

Jenže nějaký holky, co se z nich staly líhně – a možná by i z Míši byla... Ale není. Měla štěstí. Hm, vadí jí to? Co odpor ke zločinu a tak? Teď, v tuhle chvíli ani ne. Je tu nějaký etický problém? Možná stovky, možná žádný. Hodila to za hlavu, poslechla moudřejší sestřičku. Napadla ji jiná filozofická otázka.

„Jestli je teda Otyň jednou z mnoha, co mezi námi žijou roky, třeba staletí, tak to tedy vypadá, že se feministky moc nepletou. Víš, jak se říká, že Bůh je ona a ještě k tomu černá...“ Zasmála se a znovu zakuckala. Otyň byla tmavooká, ale blondýna. Terka dolila štamprli a ušklíbla se.

„Nebo ještě na invalidním vozíku... Vlastně ona je Otyň tělesně postižená! Však uvidíš, až vybalí kladýlka... Vážně, je dokonalá!“

Rozchechtaly se jako kdysi. Míša si uvědomovala, jak je báječně nametená, ale byla si zároveň vědoma nutnosti pokračovat v kouření, Vlastně jí už zachutnalo. Vzala krabičku do ruky a snažila se soustředit na rozmazaný nápis: Kouření zabíjí! Taky to mohli napsat jednoduše a ne dvojmo.

„Ty, ségra, nemělo by tam spíš stát Rozkoš bez rizika?“

Další výbuch smíchu. V luxusní vile zavládla naprostá pohoda a spokojenost na všech stranách. Když má někdo pochopení pro základní potřeby svého okolí, není, co řešit.